

[Elisabeth Bruun Olesen]

sen af miljøbestemmelserne ganske enkelt skyldes, at det er en fed forretning at gøre det.

Hvad så med socialdemokratiet? Efter min mening har de gjort en noget ynkelig figur. Hvis man tog dem på tomandshånd, tror jeg såmænd heller ikke, de selv kunne påstå, at de har været et særlig ihærdigt og fint oppositionsparti. De har rendt i hælene på de borgerlige. Hvordan tror man egentlig, man kan gå til kamp imod konservatismen ved at løbe efter konservatismens skørt? Lad mig lige understrege, at jeg synes naturligvis, det er helt fint, hvis socialdemokratiet opstiller nogle genopretningskrav, de vil have gennemført: karensdag, dagpengeregulering, sygedagpenge, bistandslovens § 37, stk. 4. Alt det er meget, meget fint. Det har vi andre såmænd også selv stillet forslag om. Til gengæld kan vi ikke glemme og vil heller aldrig glemme, at det var en socialdemokratisk minister, der gennemførte sultecirkulæret, og at socialdemokraterne i oktober 1982 ikke ville love at gennemføre dyrtidsreguleringen, når de kom til magten igen. Det har de vel ikke skiftet mening om den dag i dag.

Man kan godt sige ét og herinde stå og agitere for ét, og når virkeligheden så presser sig på, så siger og gør man altså noget andet. Jeg vil godt igen hive den frem om karensdagen i Danmarks Radio, som socialdemokraterne har stemt imod skulle ud, så man var fri for karensdagen dér.

Til sidst vil jeg spørge: hvad vil socialdemokraterne egentlig gøre, når regeringen ikke har villet give dem det figenblad, de har bedt så mindeligt om? Vil man slikke sårene og udskyde en stillingtagen, eller vil man begynde at forstå, at der skal en stærk oppositionspolitik til? Vil man begynde at forstå, at det kun er, hvis der opbygges en styrke i arbejderklassen, i fagbevægelsen, at der kan ændres noget på tingene?

Arne Bjerregaard (KrF):

Da dette finanslovsforslag, som det nu foreligger, næsten er identisk med det forslag, som blev forkastet i december, finder jeg det ikke betimeligt at fremføre de samme argumenter nok en gang som ved finanslovsforslaget i december 1983, selv om situationen jo på visse måder er lidt anderledes end for et par måneder siden.

Dog bør det nok bemærkes, som det vel allerede fra visse sider er bemærket, at der er sket den væsentlige ændring i finanslovsforslaget, at der nu er afsat betydelig større midler til bekæmpelse af ungdomsarbejdsledsløsheden. Vi ved jo alle, at det har ligget de fleste herinde på sinde at få afsat midler dertil, fordi vi erkender, at det for de unge, som bliver arbejdsløse i længere tid, kan have både psykiske og fysiske virkninger mange år frem i tiden, og det er uheldigt såvel for dem selv som for dette samfunds gunstige udvikling i fremtiden.

Jeg er da enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at vi ikke har en koordination i samfundet over for bekæmpelse af ungdomsarbejdsledsløsheden, som vi ikke har det på så mange andre områder, fordi der er så mange forskellige instanser, som skal samordnes. Det gælder jo også herinde. Vi laver somme tider ting i det ene udvalg, som er i modstrid med de interesser, som man kunne have i et andet udvalg, og dermed kommer man til at modvirke det, som i grunden var intentionen. Således har vi det også her. Når både stat, amt, kommune og organisationer har med noget at gøre, så kniber det med koordinationen. Her mener jeg, vi må lægge os stærkere i selen for at skabe en koordination, så vi kan skabe muligheden for en fuldstændig beskæftigelse af de unge. Det kræver tiltag, og det kræver vilje, ikke blot i lokalsamfundene, men også herindefra, men jeg håber, det bliver muligt i fremtiden at få en bedre koordination.

Selve finanslovsforslaget er præget af den krisesituation, vi lever i. Var det ikke det, var det jo en eklatant mangel på hensyntagen til de faktiske kendsgerninger. Jeg erkender, at der kan være visse partier, der løber let hen over de faktiske kendsgerninger og mener, man overhovedet ikke behøver at tage hensyn til vores økonomiske problemer og de vestlige landes økonomiske problemer. Dem kan man nu ikke så let skøjte hen over. Dem er man nødt til at tage hensyn til, og dem er man nødt til at forme sin politik efter.

Jeg tror ikke, at der er ret mange herinde, der er i tvivl om, at alle de vesterlandske nationer står over for en udfordring og har stået over for en udfordring, der er af samme størrelsesorden, som den var i 1930'erne, og der var vel også mange herinde og mange i vort samfund i øvrigt, som havde en vis be-